Mizser Fruzsina: A költő és a racionalista

- Nézd, drága testvérem, milyen…
- Micsoda? Mi nem vagyunk testvérek. Még csak az hiányozna. Ez egy tökéletesen irracionális elképzelés, és egyáltalán…
- Csitt, drága barátom! A tenger szava zúg felénk, hallgass hát reá! Nézd, ahogy a hullámok alá bukik a Nap, hogy kacsintgat erre. Nézd, mint tűnik tova az üdítő fénynyaláb, hogy máshol boldogítsa a sötét lelkeket. Ó, milyen halovány a…
- Hogyan tudsz ilyen banális ostobaságokra gondolni, amikor már az utazásunk első napján kiraboltak minket! Különben is, a tenger nem tud beszélni. Hiszen élettelen – legalábbis bizonyos értelemben. Ugyebár, a víz ad életet más lényeknek. Puhatestűek, gerinctelenek, kopoltyúsok, és még sorolhatnám. Lételem, úgy bizony.
- Dehogynem él, ó, dehogynem él! A víz, barátom, olyan, akár a lélek gyarlóságainak csillanása. Mert nem lehet élni nélküle, és ő hozza a halált, ha kell. De égeti a talpam a forró homok, belém vájnak apró kristályai, és tudom: csak a puha, hűvös víz nyújthat enyhülést. Tudod te is, hogy szükséged van a bűnre, de makulátlan erkölcsöd visszahúz, mintha odaszigonyozott volna a parthoz.
- Miket hordasz itt össze? Akkor úszom, amikor akarok.
- Barátom, ahogyan én most átkarolom a vállad, oly bizalmasan ölel magához a természet, ha hagyod. Hallod-e, hogy hív a természet?
- Nos… Ez egy kínos téma és jelenleg… Nem kell.
- De nézd! Nyugovóra tért már a nap. Lassan sompolyog elő a Hold, hogy meg ne lássák. Olyan, mintha Isten két szeme volna a Hold és testvére, a Nap. Az egyik sír, a másik nevet. Nem gondolod?

- Már megvan egy órája, hogy ellopták a bőröndjeinket, úgyhogy, ha sietünk, és jelentést teszünk erről a helyi rendőrségen, akkor még ma fülön csíphetik azt a csirkefogót. Már tárcsáztam is őket. Bármikor ideérhetnek. Átkozott legyen, hogy a mennykő csapna bele abba, aki elvette a könyveimet, a ruháimat, üssön bele abba a ronda…
- Ah, erről rögvest eszembe jutott, milyen volt öt évvel ezelőtt. Hiába minden bájoló gesztusod, te, olasz tengerpart, nekem nincs szebb, mint a Városliget odahaza, ha az ottani almafa virágszirma kedvesem pillájára hull szelíden…
- Tessék? Mit is mondtál? Pilla… Pilla… Igen! Pontosan ez az! Villa! Bizonyára abban az étteremben loptak meg minket, ahol ma vacsoráztunk. Megtaláltuk a tett színhelyét! Te egy géniusz vagy, ugye tudod?
- Ó, igen, gyakorta terhemre van a dolog.
- Várjunk csak. Visszavonom. A te hibád, hogy a parton kezdtük a nyomozást. A te hibád az is, hogy ennyi időt elvesztegettünk itt, sőt, a tiéd volt az a képtelen ötlet, hogy elutazzunk hazulról. Egy semmirekellő szamár vagy, hallod? Egy címeres ökör!
- Igen, nekem is hiányzik a ház melletti tó, a vízililiomok esti tündértánca és a citromillatú éjjel, ó! Miért kínzol, barátom? Egekbe szökell a honvágy bennem, ha látom, mily tündöklő a táj idegen földön, de ketrecben érzem magam a legnagyobb szabadságban.
- Én is abban reménykedem, hogy egyszer rácsok mögé kerülsz.
- Szomjazom. Lám, körbevesz a tenger, mégsem olthatom szomjam. Hát nem ironikus?
- De. Annyira, hogy mindjárt a hajam tépem ki tőle.

- Haj, haj, heje-haj. Már a fülemben cseng a népi muzsika. Meg a levelibékák krákogása, meg a barázdabillegető remegő füttye. Különös: haza vágyom és mégis messze onnan.
- Biztosan indul Kukutyinba egy vonat az éjjel. Arra aztán majd felraklak, és a soha viszont nem látásra.
- Szép, nagy a világ, de kimerít engem végleg, s csak a távoli túlvilág gyógyíthat ki lelkem bajából.
- Engem is mindjárt a sírba viszel… Ébredj már fel! Az imént tulajdonították el minden vagyonunk, nincstelenül állunk egy idegen ország idegen partjainál és te még most is csak saját magaddal vagy elfoglalva.
- Pszt, barátom. Hiszen én vagyok a vátesz, a lángoszlop, aki vezérli népét és átveszi minden fájdalmukat. Nehezebb nekem, mint bármely más társamnak. Itt vagyok, a föld kérgébe ágyazódott termékeny magként élek, de elfojtják lelkem lázadó sarjadásait.
- Kész megváltó vagy, én mondom. Született misszionárius. Ha már ilyen isteni képességekkel bírsz, megkerítenéd végre a bőröndöket?
- Hallik már a szentséges szózat; ez a különös dallam, hogy tudassa velünk: közel már az üdvözülés, a nyomor után érkezik a pompa.
- Ezek csak a rendőri szirénák, te ütődött.
- Hiénák, bizony hiénák. Kajtatnak a dögszag után e vérmes vadállatok.
- Hát nem érted, hogy ezek a rendőrök? Most ide fognak jönni. Az urak majd ügyesen megtalálják a pénzünket, és nem lesz itt semmit baj.
- Mit nekem pénz, ez emberek által formába öntött hamis vagyon, ha velem van legkedvesebb barátom, még egy ilyen nehéz helyzetben is. Inkább űzzük ki elménkből

ezt a nemkívánatos emléket és lépjünk álmaink tengerére, hol megleljük az igazi értékeket. Tiszta szívvel, bűntelen.

- Ebben nincs semmi racionalitás. De igazad lehet.Tudod mit? Pokolba az épelméjűséggel! Azt mondom, lógjunk meg. Mit számít, hogy elvesztettünk mindent? Kit zavar, hogy tönkrement a vakáció? Ahogy te mondanád: hagyjunk itt csapot, papot, és lebegjünk, amerre a szem ellát, vagy még annál is tovább… Vagy valamit ilyesmi.
- Megőrültél? Esztelenség. Szépen várjuk meg, amíg megtalálják a csomagjainkat és azután induljunk haza.Mostantól csakis a racionalitás vezéreljen bennünket… Nézz oda! Megérkezett a rendőrség. Ott jönnek a domboldalon. Hallod, drága barátom? No, hallasz? Valami rosszat mondtam, miért nem… Szentséges isten! Uraim, segítsenek! A barátom… Azt hiszem, elájult.